

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XL.

V Ljubljani, 17. rožnika 1887.

List 24.

JAKOB,

po usmiljenji božjem in apostolskega sedeža
milosti

knezoškof Ljubljanski,

vsem vernim svoje škofije pozdrav in blagoslov od Gospoda
in Zveličarja našega Jezusa Kristusa!

Na sv. Silvestra dan t. l. praznoval bo katoliški svet veliko in redko svečanost: namreč zlato mašo našega sv. očeta, papeža Leona XIII.

Vsepopovod pripravljajo se verniki, da bodo to svečanost kolikor mogoče slovesno in vredno praznovali. Spodobi se za to, da se jim tudi mi pridružimo.

Če vam pa, dragi moji, o tej priliki sledeče pokladam na srcé, ne dvomim nad vašo ljubeznijo do sv. očeta; pa tudi ne mislim, kakor da bi trebalo vas vspodbujati, ne zaostati za vašimi brati po veri, ki stanujejo drugod po širnem svetu. Saj ste pokazali že pred dvema leti, ko sem kot vaš novoposvečeni škof romal v Rim, kako veselo radodarni in otroško vdani da ste do sv. očeta in kako naj se ga tudi mi vdeležimo.

Zgodi naj se to pred vsem v luči sv. vere. Zares, dragi moji! Kaj so nam sv. oče po previdnosti božji? Oni so nam zaščitnik in varuh svete vere! varuh tedaj naj večje, naj imenitnejše in naj potrebnejše dobrote, ki je kdaj doletela ljudi, katero pa bo prav zato Gospod od njih zopet nazaj tirjal. Zakaj ne jaz, in tudi ne kak drug človek, ampak Bog sam. negoljufiva resnica, pravi: „Brez vere ni mogoče Bogu dopasti.“¹⁾

Kristus, kakor veste, ni prišel na svet le za en čas, ali za eno ljudstvo; ampak vsa ljudstva vseh časov naj se v njem pa tudi edino le v njem večno izveličajo. „V nikomur drugem ni izveličanja“,²⁾ pravi zato sv. pismo, ampak Kristus je „pot, resnica in življenje“, in nikdo ne pride k Očetu, razun po njem.³⁾ Kaj pa je storil Kristus, v katerem edino se moremo izveličati, da se nadaljuje na svetu njegovo izveličansko delo.

Postavil je posebno, pristno, polnoverno in v njegovem imenu delujočo družbo, — učečo cerkev, — svoje apostole in škofo, njih naslednike. „Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Pojdite toraj in učite vse

narode, in kerščujte jih v imenu Očeta, in Sina, in sv. Duha. Učite jih spolnovati vse, karkoli sem vam zapovedal.“¹⁾ In tem oznanovalcem svoje vere ni dejal, ravnati se po ugotovih, spreminjajočih se, menenjih človeškega raziskavanja in znanja, katero morda že danes zaverže, kar je še včeraj za gotovo terdilo, ampak da morejo svoj nauk kot gotov poterjevati in dokazovati, postavil jih je na Petra, t. j. na skalo. „Ti si Peter (skala), in na to skalo bom zidal svojo cerkev, in peklena vrata je ne bodo zmagala.“²⁾

S tem nam je pokazal Kristus z ene strani, da zahteva od nas z vso resnobo, da moramo verovati; verovati pa, ne karkoli si bodi, ampak kar nas on uči, in spolnovati, kar nam on zapoveduje;³⁾ z druge strani pa nam kaže, kako velika da je njegova modrost in ljubezen do nas. Le glejte! Ni nam treba z velikim trudom — in vendar brez gotovosti in varnosti, da bomo to, kar iščemo, res tudi našli, — raziskavati, komu in kaj naj verujemo, kaj naj spolnujemo, da hodimo po pravem in gotovem potu proti večnemu izveličanju; popolno zadostuje, da vemo, kje je Peter? t. j. kaj uči in kaj ukazuje naslednik sv. Petra, rimski papež? Če to vemo, smo si svesti: v pravi cerkvi Jezusa Kristusa smo. Ker je namreč Jezus Kristus pozidal svojo cerkev na Petra, in ker nobeno poslopje ne more v zraku viseti, ampak se mora vzdigati na svojem temelju, je očito: — da govorim z besedami sv. Ambroža⁴⁾ — „kjer je Peter, (t. j. nerazrušljivi temelj), tam je (tudi na tem temelju pozidano, za vse veke namenjeno, poslopje, t. j.) — cerkev; kjer pa je cerkev, tam ni smerti, ampak večno življenje“. Tako so nam sv. oče kot naslednik sv. Petra zares zaščitnik in varuh svete vere.

S takimi čutili tedaj in s takim prepričanjem moramo praznovati zlato mašo sv. očeta s prepričanjem; namreč, da so nam od Boga postavljeni, vsegdar polnoverni in zanesljivi kažipot k pravi sv. veri. Zato pa moramo imeti tudi resno in določno voljo, spolnovati vse njih nauke in vse njih ukaze z nepremagljivo zvestobo in odločnostjo. Kristjan ne sme biti do sv. očeta vnemaren in merzel; sv. oče mu ne smejo biti ptujec. Sv. vera, katero oni oznanujejo, pot življenja, katero oni kažejo, mora biti vsakateremu priljubljena, draga in sveta kot lastna duša, kot lastno dušno izveličanje.

¹⁾ Hebr. 11. 6. ²⁾ Act. 4. 12. ³⁾ Joan. 14. 6.

¹⁾ Matth. 28. 18. 19. 20. ²⁾ Matth. 16. 18. ³⁾ Matth. 28. 20. ⁴⁾ S. Ambros. in Ps. 40. n. 30.

Kajti kakor je imenitna in potrebna sv. vera, tako imeniten in potreben je tudi oni, kateri naj po božji naredbi sv. vero nepopačeno hrani ter jo nam oznanja. Ta pa so: sv. oče!

Zlato mašo sv. očeta moramo dalje praznovati s čutili otroške ljubezni in vdanosti. Spomnimo se na oni trenotek, ko je izročil Jezus Kristus sv. Petru višepastirsko službo nad sv. cerkvijo. „Simon, sin Janezov, ali me ljubiš?“ In še le potem, ko mu je sv. Peter na vsakratno vprašanje odgovoril: „Da, Gospod, ti veš, da te ljubim“; ko mu je odgovoril zlasti na tretje vprašanje osupnjen in nezaupajoč lastnim močém: „Gospod, ti veš vse; ti veš tudi, da te ljubim“, še le potem mu je izročil Kristus, in sicer z ozirom na zadnje vprašanje pa z besedami: „Pasi moja jagnjeta“, z ozirom na zadoje vprašanje pa z besedami: „Pasi moje ovce“, najvišjo pastirsko službo nad vsemi verniki in nad vsemi pastirji vernikov. ¹⁾ Zakaj pač vpraša Kristus večkrat in tako sercé pretresujoč: ali me ljubiš, in sicer bolj, kako ti le? Ali mar niso bili tudi ti poklicani v apostolsko službo? Zato tako vpraša, ker zahteva najvišja pastirska služba nad vso cerkvijo vsak čas tudi prav posebno ljubezen in vdanost do Jezusa Kristusa.

Sv. cerkev tū na zemlji živi namreč pogostokrat življenje nadlog in preganjanj; življenje bridkega terpljenja. To vedoč izrekel je božji Izveličar: „Če so mene preganjali, bodo tudi Vas preganjali.“ ²⁾ Prav res! Mislimo nazaj na naše čase apostolov, ali glejmo le, kako se godi sv. cerkvi v današnjih dneh, prepričamo se lahko bolj ali manj iz vsacega lista cerkvene zgodovine, kako resnične so besede (Gospodove: „Sovraženi boste od vseh zavoljo mojega imena.“ ³⁾ „Vso nadlogo smo terpeli“, reči smé sv. cerkev z apostolom Pavlom; „zunaj boji, znotraj strah;“ ⁴⁾ v mnogih smo nadlogah, večkrat v ječah, v ranah čez mero, velikokrat v smertnih nevarnostih, . . . v nevarnostih med neverniki, . . . v nevarnostih med lažujivimi brati itd. ⁵⁾ Po tacih nevarnostih tedaj morajo se voditi ovčice Kristusove tū na zemlji; in zato vpraša Kristus sv. Petra, in v njem vsakratnega njegovega naslednika: ali me ljubiš? t. j.: ali si pripravljen, vzeti na rame vse stiske, neizogibno združene z višepastirsko službo nad mojo cerkvijo?

Ker je dalje Kristus, dobri pastir, zaupal sv. Petru svojo cerkev, ter ga izvolil svojim namestnikom, postavil je tudi njega in njegove naslednike dobrega pastirja, kateri naj vodi vernike na dobro pašo, in kateri naj poterjuje svoje brate, da njih vera nejenja ali opeša, ⁶⁾ marveč da imajo vsi življenje ter je obilnejše imajo. ⁷⁾ A dobrega pastirja, kakoršnega hoče Kristus, kaj ga pa čaka? Čaka ga dvoje: Eno je to, da so vse namere, namenjene čredi. t. j. sv. cerkvi, obernjene vedno zoper Petra, zoper poglavarja. Ko je namreč udarjen pastir, razkropile se bodo tem gotovejše tudi ovce. ⁸⁾ Drugo pa je to, da se mora pastir, če sploh hoče dopolniti namen, za kateri je postavljen, tem gotovejše skazati a dobrega pastirja. Dobri pastir pa ne sme po besedi Kristusovi ⁹⁾ boječ bežati, kakor najemnik, ko vidi priti volka (I. c. 12); marveč hoditi mora serčno pred svojimi ovcami (ibid. 4), in celo raje svoje življenje za nje dati (ibid. 15), kakor pa pustiti, da je volk popade in razpodi (ibid. 12).

Take, dragi moji, so dolžnosti dobrega pastirja; in take tudi prijetnosti, na katere naj je pripravljen vsakratni namestnik Jezusa Kristusa kot najvišji pastir

v cerkvi božji. Ravno to pač hotel je naznaniti božji Izveličar, ki je precej potem, ko je bil postavil sv. Petra za pastirja svoji cerkvi, pristavil, da bo moral ta apostol zanj umreti, ter tako s smertjo zapečatiti svojo ljubezen do njega. „Resnično, resnično ti povem: Dokler si bil mlajši, opasoval si se sam, in šel, kamor si hotel; kadar boš pa star, boš svoje roke razteguil, in drug te bo opasal, in popelje te, kamor ti nočeš.“

Dragi moji! Po vsem tem sicer umemo, zakaj je vprašal Kristus tako živo sv. Petra, in ž njim vse njegove naslednike: ali me ljubiš? in poklican, da nosiš za me težje breme, in moraš več preterpeti kakor ti le, — ali me celo bolj ljubiš, kakor ti le? A vendar, vprašajmo se, komu je odločen sv. Peter in vsa versta njegovih naslednikov za višega pastirja? Za koga morajo nositi sv. Peter in vsi njegovi nasledniki notri do Leona XIII težko breme, naloženo jim od Gospoda, in da je morejo zmagovati, zakaj tirja od njih posebno veliko ljubezen? za koga naj vzamejo s sv. Petrom vred križ na rame, in če treba, tudi umró? Za vernike, za nas, dragi moji! kajti pastir je tū zavoljo črede; „dobri pastir dá življenje za svoje ovce.“ Kaj pa se izvaja iz tega? Nič družega, kakor to, kar sem vam pred rekel: da moremo ljubezen dobrega pastirja, kate-rega imamo v naših časih, povračevati tudi z ljubeznijo, da moramo praznovati zlato mašo sv. očeta Leona XIII v živi veri in v otroški vdanosti.

(Konec nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (*Otroci požigavci.*) Veliko nesrečo so naredili otroci v Šmartnem pri Litiji, ker so zakurili v nekem nastilniku, vsled česar je vstal velik ogenj, naredil škodo, pa tudi nekaj ljudi je bilo smertno ranjenih. — V nekem drugem kraju pa je tudi nedavno boje neki otrok zažgal deteljo v kozolcu, kjer so bili pa vender ogenj pogasili. — Tacih in družih nesreč, ko se smerkovi otroci igrajo z ognjem, se zgodí po svetu prav veliko. . . Ali bi vender ne mogli domači ljudje žepenk devati na taki kraj, da bi otroci ne mogli do njih? Opomnimo naj tukaj pa še drugo napako. . . Dosti je staršev, ki čisto mlade otroke gonijo, da naj gredó po hišah soldov beračit. Otroci potem, ko se razvadijo, tudi na svojo roko lahko hodijo nadlegat in ako dobijo kake solde, utegnejo kupiti, kar si izmislijo, tudi žepenk, smodk itd. Lagati pa znajo zanikarni potepini že tako nesramno, kakor zreli hudodelniki, ki so že po več lét presedeli na Žabjeku ali pa na Gradu! . . . Za res ubožne družine bi bilo torej oskerbeti, da imajo kaj jesti in bi ne gonili otrók beračit po hišah; pa tudi vravnati je potrebno, da otroci zgodej dobijo resen podúk v kerščanskem nauku, da hodijo zgodej pa pod nadzorstvom k božji službi. Ako se zgodej navadi taki méh lagati in krasti, zakaj bi se ne naučil tudi Bogu služiti in greha se bati? Gorjé mestu ali vasi, kjer otroci lepe izreje nimajo!

Iz Ljubljane. (*Katoliški in prostomišljaški veliko-nočni čas; procesije in izleti; romanje in hribolazve, in še kaj več podobnega.*) (Konec.) Neki župan, posestnik in tergovec na deželi, opomnjen, od svojega župnika, da naj bi se v izgled občanov vdeležil pri procesijah, se je vedno izgovarjal, da nima časa, kajti posestvo in tergovina mu daje silno veliko opraviti. Začel je pa ta mož bolehati. Leto in dan je po raznih toplinah iskal zdravja, ali našel ga ni in umerl je. Malo ur se muditi pri

¹⁾ Joan. 21. 15—17. ²⁾ Joan. 15. 20. ³⁾ Matth. 10. 22.

⁴⁾ II. Cor. 7. 5. ⁵⁾ Cf. II Cor. 11. 23. 26. ⁶⁾ Cf. Luc. 22. 32. ⁷⁾ Cf. Joan. 10. 10. ⁸⁾ Cf. Matth. 26. 31. ⁹⁾ Cf. Joan. 10. 4—15.

sprevedu, ni bilo časa; ali dosti je bilo potem časa v toplicah. Malo ur bi se bil odtegnil, odtegnil gospodarstvu in trgovini, potem sta pa leto in dan pomestvo in trgovina bila osamotena, slednjič pa osirotena.

V Ljubljani so bile kdaj procesije, kakor v praznik sv. Marka, križev teden, procesije presv. Rešnjega Telesa, — ako v evih zadevah manj bliščobne kakor sedaj, pa bolj velike kakor zdaj. Pri prvih štirih procesijah so se vdeležili vsi šolarji in dijaki cele gimnazije (ako je kateri izostal, se je moral tako opravičiti, kakor, da bi bil izostal iz šole; nespodobno obnašanje je bilo pri manjših s šibo ali s paličico kaznovano, večji so pa kako „dvojko“ vjeli. — Vdeležili so se učitelji, profesorji in ravnatelji, mestni zastop z županom je šel pred duhovni.

Duh časa je to precej skerčil, zvišal je pa zato mnogotere davke in dajatve, in skerčil blagor prebivalcev. Pri procesiji presv. Rešnjega Telesa je bilo ravno tako, in razun teh so šli različni obertniki in konečno trgovci, vsaki za svojim banderom, pa ne samo učenci obertniški, ampak tudi trgovski pomočniki in mojstri sami.

Zdaj so pa te procesije priméroma prav majhne in kratke, temveč memo preteklih lét je pa veliko gnječe po ulicah in na terjih, ker se množica zabava, z glasnim govorjenjem in smejanjem, kakor, da je procesija kaka „promenada, koncert“, ali „capfenstrajh.“;

Ne more se reči, ali bi bolj stermeli nad malomarnostjo takih katoličanov, ali se bolj zavzeli nad njihovo nevednostjo v verskih rečeh.

Ali ne bo pravi katoliški kristjan v sercu ginjen, ko sliši pri štirih evangelijih pod milim nebom za vse štiri letne čase od Kristusa samega po škofovih ali mašnikovih ust sledeči blagoslov: Z uebeškim blagoslovom bodi blagoslovljen, obvarovan in ohranjen ta kraj in kateri v njem prebivajo, kakor tudi sad zemlje, v imenu Boga očeta, Sina in Svetega Duha. Bo li ta blagoslov velja tudi tistim, kateri se nespodobno, celo pohujšljivo obnašajo pri procesiji? Ali taki ne kličejo velikoveč prekletstva nad-se, kakor so nekaj terdovratni judje med tem, ko je tekla kri Božjega Sina za odrešenje sveta, si prekletstvo klicali, ker so vpili: „Njegova kri naj pride na nas in na naše otroke!“

Kako zlo stуди neskončno sveti Bog oskrunjenje praznikov in svetih krajev, se vidi že iz tega, da se je Jezus Kristus, krotki in iz serca ponižni Zveličar, serda vnel pri pogledu gnjusobe po prodajalcih v tempelju, ter jih je sam izgnal iz tempeljna, prav za prav z vervenim bičem; — kakšna sodba bo enkrat zadela zaničevalce Boga samega, ako se ne bodo spokorili?

Prostomišljaki se silno radi opirajo na državljanske temeljne postave, pa le toliko, kolikor so tiste voda na njih mlin; prezirajo pa, da je ravno po teh postavah nespodobno obnašanje pri obredih in svečanostih, kakove si bodi verske ločine, motenje in žaljenje dotične verske ločine v spolnovanji verskih nalóg; tedaj kaznovanja vredno! Čujte, kaj se je leta 1881 na Dunaji zgodilo:

Neki L... na Dunaji je bil od c. kr. deželne sodnije z rabsodbo 7. septembra 1881 št. 32197 obsojen zarad žaljenja katoliške vere; s tem, da se je s pokrito glavo vsiloval k katoliški procesiji, je bil kriv spoznan zoper paragraf 303 kazenske postave. Po pritožbi te osebe zoper to rabsodbo je c. kr. najvišja sodnja (Oberster Gerichts- und Cassationshof) na Dunaji vsled očitne obravnave z rabsodbo 23. dec. 1881 št. 11612 pritožbo overgla, s tem, da po št. 303 kaz. post. vsilovanje h kaki cerkveni procesiji s termasto pokrito glavo je nespodobno, za druge pohujšljivo obnašanje, brez ozira

na to, naj si bode kriv zoper to postavo, kakove si bodi verske ločine (št. 303 St. G. Herandrängen an eine kirchliche Procession mit beharrlich bedekten Haupte ist ein zum Aergernisse für Andere geeignetes unanständiges Benehmen ohne Rücksicht auf das Religionsbekenntniss des Thäters.)

Kamniti križ na Poljanah pred št. Peterskim mostom je še sedaj priča, kako so v času škofa Tomaža Hrena verli, pa tudi verni ljubljanski kovači odpodili protestanško druhal, katera je motila in napadla procesijo presv. Rešnjega Telesa.

Nadalje še nekaj v prevdarek:

Sedanji čas se smé po pravici imenovati čas društev in zadrug, kajti v preteklih 20 do 30 letih so mnogoverstne društva nastale, od katerih ni bilo poprej ne duha in ne sluha. Vsako društvo ima svoje postave, pravila, po katerih se morajo družbeniki ravnati, ako kaki ud po pravilih ne ravná, ga družba izključi in ne spozná več za svojega uda, in gotovo bi se tisti ne prederznil še imenovati se uda dotične družbe. Ravno tako bi se udu tudi zgodilo, ako bi to družbo in njele predstojnike zaničeval, zasramoval, ali se pri družbenih shodih in zborovanjih nespodobno ali surovo obnašal, ter bi tako družbo onečastil, ali ko bi sploh zoper družbene namene delal.

Kaj pa je katoliška Cerkev družega, kakor velikanska družba. Njena pravila — postave in paragrafi so Božje in cerkvene zapovedi? Mnogi pa se štejejo za katoličane, pa ne le, da ne spolnujejo pravil, zapovedi, temveč oni to družbo, katoliško Cerkev in njeno predstojništvo (duhovstvo) in verne katoličane na tihem in tudi v očitnih govorih, po časnikih, brošurah gerdiyo, zasramujejo, zasmehujejo in vse hudo zoper nje govoré; — cerkvene obrede in shode s svojim nespodobnim pohujšljivim obnašanjem motijo in bégajo.

Akoravno katoliška Cerkev, kot usmiljena mati, proti svojim nepokornim udom ne dela tako strogo, kakor druga društva, ker le redkokrat nad kakega uda razglasí očitno izobčenje; se vendar taki katoličan sam izobči iz katoliške Cerkve s svojo nepokorščino in s svojim Cerkvi sovražnim vedenjem in ravnanjem. Različek je pa ta, da iz kake druge družbe izstopivši ali izločeni ud, ako bi bil še tako malo olikan, se ne šteje več za uda dotične družbe in ne vsiluje se več med družbenike; — katolik pa, kateri se je, kakor je rečeno, sam izobčil; se vendar hoče šteti za katoličana in se vsiluje k tej družbi, ter verne katolike, zveste ude sv. Cerkve moti, bega in pohujšuje. Je li to olika? Obnašanje pri očitnih slovesnostih, k katerim se štejejo tudi procesije, naj bi bilo vsaj táko, kakor se obnašajo državljani, kadar jih njihov vladar obišče. Vse ljudstvo ga z največjim spoštovanjem sprejme in pozdravlja; vse se praznično upravi; oblastnije, odličnjaki, družbe i. t. d. se vladarju poklonijo, in kadar vladar govori, je vse tiho in mirno, še besedice čerhniti si nobeden ne upa; gorjé tistemu, kateri bi se prederznil pričo vladarja nespodobno se obnašati, ali prav blizo njega stati s pokrito glavo in s smodko ali pipo v ustih! Ojstro bi bil ta človek kaznovan, in ko bi bil tudi kot ptujec, podložnik družega vladarja. Kaj so pa vladarji tega sveta proti vsegamogočnemu večnemu Bogu, Kralju nebes in zemlje, in ravno s tem Bogom govorimo, kadar molimo, in ravno ta Bog je v presvetem rešnjem telesu resnično in bistveno pričujoč.

Ko so bili pred nekimi leti v Zagrebu hudi potresi, so za odvernjenje te strašne šibe Božje, zoper katero vse človeške moči in vsa človeška učenost in umenost nič ne more, — pod milim nebom na prostornem Jelaičevem tergu napravili službo Božjo. Vse ljudstvo,

visocega in nizkega stanú, stari in mladi, vsi vradi, bogati in reveži, učenjaki in priprosti. da, vse je bilo na kolenih (tako po poročilih časnikov), in so prosili med solzami usmiljenega Boga za odvernjenje te strašne šibe. Gotovo so bili med temi marsikteri, ki so tudi poprej zaničevali cerkvene obrede, očitne molitve in procesije, pri katerih se med drugim tudi prosi: „Šibe potresa, reši nas, o Gospod.“ —

Ako bi še kake druge kraje in mesta, na priliko Ljubljano, zadela enaka šiba, katere nas usmiljeni Bog obvari; ali ne bi pri enaki priliki, kakor v Zagrebu, marsikteri očitno Boga spoznavali, ki se pa zdaj skriva, kadar se sveta Popotnica k bolniku nese, ali se sramuje odkriti se in moliti opoldne ali zvečer pri angelakem počeščenju, ali se nespodobno ali nespoštljivo obnaša pri cerkvenih obredih. — O kako bi se klečé na persi terkal in Boga, katerega poprej spoznati ni hotel, usmiljenja prosil! Gotovo da!

Grešniki smo vsi in tudi mi moramo spoznati, da je vse resnično, kar sveti Avguštin spoznava v neki molitvi, ker pravi med drugim: če nam Bog prizanaša, se ne spreobrnemo; če nas Bog tepe, ne moremo zderžati; če nas kaznuje, vpijemo, da naj nam prizanese; če pa prizanese, ga zopet dražimo, da naj nas tepe. Ako Bog šibo kaže, poboljšanje obetamo; ko jo pa iz rok dene, hitro pozabimo, kar smo obetali.

Spoznajmo tedaj sebi in drugim v spodbudo neustrašljivo in očitno v besedi in v djanji. pri vsaki priliki. da smo verni otroci matere katoliške Cerkve; in ako nam v tem kaj vest očita, spoznavajmo svoje pregrehe; poboljšajmo se in delajmo resnično pokoro; — kajti: kakor greh Boga draži, tako ga pokora potolaži.

P—r.

Zvonček iz Zagreba. Mili bratje, katoliški Slovenci! Danes, ko te verstice pišem, je slavni dan čudežne, neskončne ljubezni Božje, ki jo verniki očitno slavijo, mesto na veliki četertek. Mislim, da mnogi v ljubezni kerščanski in bratovski radi čujejo, kako se ta slavni dan ljubezni Zveličarjeve obhaja v glavnem mestu Zagrebu. Evo Vam kratkih čertic:

V slavni praznik presv. Rešnjega Telesa v jutro ob 5ih se oglasi veliki zvon „kraljeve cerkve“, ter vabi verne k rani službi Božji. V hramih Gospodovih se vernim deli Kruh večnega življenja; posebno gniljivo so v cerkvi č. oo. Frančiškanov mladenči v naj lepšem cvetu mladosti pristopali k angeljski mizi; bili so sinovi zagrebškega srednjega stanú in rokodelstva.

Tri četert na osem v jutro zadoni zopet orjaški, veličastno doneči zvon stoljne cerkve in vabi verne k slovesni veliki službi Božji. Ob osmih med zvonjenjem je vhod nadškofa in kardinala v stoljuico. Zatem prihod bana hrvatsko-slavonskega in kr. vradnikov, katerim kleriki svoje sedeže v prezbiteriji prepustijo. Ban ima na levi strani velikega oltarja svoj sedež in klečalo. Pontifikalno mašo zdaj služi vzoriti kardinal.

Dragi Slovenci, na taki način slovesne službe Božje, kakor je tu, mnogi niste še vidili. Nadškofu in kardinalu dvorita (asistirata) dva kanonika v pluvijalih z mitro na glavi, tako, da nadškofa in kardinala na sedežu ob levi in desni obdajata asistenta z mitro na glavi. Gniljivo je viditi, ko vsi troji z mitrami na glavi stopajo k velikemu oltarju, strežejo pa pri tej sv. službi še dva v pluvijalih in čveteri v dalmatikah, poleg teh pa mnogi v roketih. V koncu prezbiterija so v polkrogu zbrani kanoniki in kleriki.

Orglje in ročno godbeno orodje s strunami milo napolnuje veličastne prostore v stoljnici, odpevki liturgični so častitljivi po moškem zboru. Slavo, Vero, Sveti,

antifone in Jaguje Božje pa peva teatralni ženski glas, brez nabožnega čutstva; kar bi se smelo odpraviti. Ženska naj v cerkvi molčí! — Vérnega naroda so bili polni obširni cerkveni prostori vseh treh ladij, naroda, kateri verno Boga moli. Da istino ravnoserčno kažem, z žalostnim srcem povém, da marsikterih izmed gospodov, ki danes službeno pridejo v notranje svetišča Božjega, obnašanje ni véрно; mnogi se razgovarjajo smeje, sedé brez dolžnega spoštovanja do Božjega veličanstva, še prekrizajo se ne. To je zgled žalosten za nižji narod. — Prevzvišeni ban se je med presv. službo Božjo prav izgledno lepo obnašal, kakor tudi starejši kr. vradniki po večem.

Po doveršeni pontifikalni maši se prične verstiti slavni obhod z Najsvetejšim v tem le redu: 1. Mladina mestnih normalnih šol. 2. Gimnazija i. t. d. 3. Deklice mestnih in osebnih šol. 4. Blaga povorka deklic od šestega do 18. leta iz vstavov č. usmiljenih sester. 5. Mestna in rokodelska društva. 6. Cerkevni redovi. 6. Duhovščina in stoljni kapitelj, kardinal z Najsvetejšim in spremstvo. 7. Kr. vradništvo. 8. Verni narod.

Vsako društvo ima svoj krasni barjak (bandero) s svojim sv. zaštitnikom (patronom). Posebno krasni, umetni so barjaki pod vodstvom čast. usmiljenih sester, katero nosijo nekako nebeško oblečene device; za njimi grejo po starosti in razredu deklice belo oblečene z venci na glavi njih preko tri sto, kar dela sv. obhod še bolj veličasten — tolika množica in različne mlade dobe devic od 6—leta, belo-deviško oblečenih, z venci na glavi, malo kje spremlja Jaguje Božje, Ženina čistih duš, v tem številu, kakor tukaj; to je trud in zasluga izverstnih čast. milosernih sester. Te device pojejo slavne in hvalne pesmi Kralju večne časti, skritemu v podobi kruha v presv. Zakramentu oltarja; pojó tako, da jedno kitico poje jeden oddelek, drugo drugi i. t. d., milo in blagoglasno serce prešinjajoče. Klerikov nadbiskupškega seminarija se versti preko 70 parov v roketih, slavne latinske himne pojočih. Red usmiljenih bratov stopa za svojim križem. Potem častita družina sv. očeta Frančiška Seraf. Obnašanje mladih in številnih klerikov tega sv. reda je v dno duše pretresajoče, med njimi so mnogi brati Bošnjaci, verli udje serafinskega reda.

Sedaj sledi v. č. gospod župnik pravoslavne gerško-katoliške poedinjene občine v Zagrebu s svojima dijakonoma v gerško iztočni liturgični obleki, ki se malo razloči od naše rimo-zapadne, ako je ista napravljena prvotno cerkveno. Solze radosti so mi iz oči ronile pri pogledu zastopništva gerško-iztočnih poedinjencev pravoslavne katoliške občine sv. slavenskih apostolov Cirila in Metoda pri latinski procesiji v Zagrebu.

O bratje Slovenci! motite, mnogo molite sv. rožni venec, da bi se mnogoštevilni razkolniški naši mili in dragi bratje poedinili s pravo materjo Cerkvo katoliško. Sedaj sledijo župniki v pluvijalih s spremstvom levitov vsih župnij mesta Zagreba. Zatem grejo preč. prebendarij stoljne cerkve v kazulah, sinjih po sredi in belih na kraju; za njimi prečast. zbor stoljnega kapitelja, kanoniki v kazulah, rudečih po sredi in po kraju belih zlato-žutih (rumenih); prvi in drugi so oblečeni v talarjih čeruh, roketih in kazulah, z voščenimi svečami v rokah. Sledí pod baldahinom, belo-svileno-zlato-bogato vezanim nadbiskup in kardinal z Najsvetejšim in obilno asistencijo. Zadej pa presvitli ban hrvatsko-slavonski s kr. vradniki; predstojujki in profesorji sveučilišta in jugoslovske akademije.

(Konec nast.)

Z Dunaja nam je slavni središnji odbor za jubilej papeža Leona XIII poslal nektere pravila, kako naj se

tvarine za Vatikansko razstavo pošiljajo v Rim. Bistvene naredbe so naslednje:

1. Napis:

Esposizione Vaticana.

A Sua Santità il Sommo Pontefice Leone XIII.

Vatikano.

R o m a.
(Italia.)

2. Morajo se pošiljatve prav skerbno spraviti, zaviti ali zamotati. Pridene se a) pojasnenje (deklaracija), ki obsega ime in priimek pošiljavčev; b) ime škofije; c) zaznam tvarine in robe, iz kakoršne je reč narejena; d) ako se pošiljavec poganja za kako premijo, mora se pridjati formular, kakoršnega zahteva razstavni odbor.

3. V spremnih listih (frachtbriefe) železnic in parobrodov se mora na tanko zaznamovati, kakošne so tvarine.

4. Pošiljavec mora precej po odpravi svojega daru rimskemu krajnemu odboru to naznaniti s pismom, ki naj ima ta-le napis:

Al Sgr. Comm. Filippo Tolli.
Via della Maddalena 27 — p. 2.
R o m a, Italia.

V tem pismu mora biti zaznamovan: a) dan poslanja; b) kraj, od koda, s pristavljenjem škofije, in kterege naroda; c) zapisnik tvarin, ki so v zaboju ali zavoju, in ime vsakere reči, kakor tudi snovine, iz ktere je reč narejena, ime in priimek darovalca, in ako se poganja za odmeno, mora biti pridjan prepis deklaracije.

Ako ima pošiljatev več razdelkov (Colli), morajo taisti imeti tekoče številke in pridjati se mora v Rim poslanemu naznaniti toliko zapisnikov, kolikor je razdelkov (Colli), in vsak teh zapisnikov mora imeti s Colliem se strinjajočo številko.

5. Pošiljavec plača od poslanih stvari poštnino do Rima.

6. Take pošiljatve z napisom do sv. Očeta, ako so natanko določene, imajo pri laških colnih in mejnih vradnjah polno colno prostost.

7. Ostro prepovedano je pošiljativam privedati pisma ali pismom podobna pisanja; le samo pod 2. št. omejena deklaracija je privoljena. Nasproti delajoči se postavijo v nevarnost postavne kazni in tudi poslanja bi bila zaplenjena.

8. Taka pošiljanja v mescih september, oktober in november uživajo znižanje cene na laških železnicah.

9. Za Vatikansko razstavo odločene tvarine morajo najdelj do polovice oktobra dospeti v Rim.

10. Svetovati je, da predmeti, ki so iz ravno tiste škofije, naj bi se poslali ob enem času. Pošiljavci naj se torej najhitreje, kar se dá, dogovoré z dotičnimi škofijskimi odbori, ali kjer bi tacih ne bilo, z dotičnim prečast. škofijstvom.

V Rimu. 20. maja 1887.

Za Commissione promotrice:
G. Acquaderni, predsednik.
G. Donini, véliki tajnik.

Iz Aleksandrije. (Popotvanje nadalje.) Po 26dnevem bivanju v Palestini prinesel nas je avstro-ogerski Llojdov parnik v Aleksandrijo v soboto popoldne. In tu bomo počakali, da nas kak francoski ali laški parnik ponese v Neapolj. Bilo je soboto popoldne, ko smo se tu v Aleksandriji nastanili v „Hotel-Abbat,“ ravno nasproti lepi frančiškanski in zraven nje stoječi gerški cerkvi. Ko v nedeljo zjutraj stopim v lepo cerkev čč. oo. frančiškanov, zdela se mi je zelo onega načerta, kakor škofijska cerkev v Ljubljani. Pri sedmi sv. maši bilo je

navzoče mnogo ondodne šolske mladine. Delil se je tudi zakram. præs. r. Telesa; pri sv. Obhajilu bilo je okoli 200 dečkov in deklic vseh, pred mašo dečki, po maši deklice, večina po 12—16 letnih.

Pri stranskem šmarničnem oltarju bila je tudi sv. maša. In med mašo pri evangeliju vzel je nek 16leten zagoreli fant knjigo iz oltarja, in je na pol pojoč stojel v arabskem jeziku evangelij od tega praznika. Okoli stoječi, s črnimi obrazi, razne starosti, so ga pazljivo poslušali. Sv. maša se je brez ozira na to branje nadaljevala.

Ko pridemo na prosto, zagledamo, kako so ubogi delavci ogromno palačo turške vlade zidali. Potem grem v 5 minut oddaljeno cerkev čč. oo. lazaristov, ktera je vsa prenovljena, ker jo je bil požar uničil. Oblika ji je taka, kakor cerkve presv. Jezusovega Serca v Ljubljani, samo da bi bila za ene 10 m. dalji in 5 m. širji. Z lepimi stranskimi kori, kateri stojé na 48 po 2½ m. dolgih iz cinka ulitih stebričkih. Po cerkvi razobešeno je mnogo svilic z všitim zlatom. Ob 9 začela se je sv. maša z azistenco. Prišlo je mnogo odlične gospode, ter je posedla po sedežih in slamnatih stolih. Ko so peli Vero, vstala je neka imenitna gospa s sedeža, vzela z zlatom všit žaklič ter šla po vseh sedežih, kjer so ji metali sreberne novce, menda tudi franke, zlate. Šel sem potlej iz cerkve in počasi korakajoč postopam po na pol ali še več mohamedanskem mestu. Na nekem voglu odpre nekdo vrata na stežaj, kakor da bi hotel prezračiti tistih 5 voz, ki so bili notri. Kot radovednež stopil sem noter, kakor da bi hotel kak voz kupiti. Ustavljaj me ni nihče. Bili so še precej lepi, in ker je tu le rumena barva glavna, zato je bil lepi voz ves z rumeno svilo preprežen. Na krovu stal je zlat angelj, na jedni nogi v eni roki zlat križ deržeč. Ko se naprej podam, pripeljejo se v 4 kočijah franc. konzul in ves njegov vrad. Vsi bili so na rokah in na vratu z zlatom prepreženi in tudi zlate križce in verižice so imeli. Šli so ravno k škofovi maši v cerkev čč. oo. frančiškanov, ktera je tudi ob jednom kathedrala škofova. Hitro stopil sem skozi bližnja vrata v cerkev in vstopim se zadaj za pogernjenimi stoli. Če tudi so redarji s sabljami po cerkvi red delali, vendar sem ostal na svojem prostoru. V prezbiteriju za oltarjem stali so nekateri s harpami in trobentami in komaj čakali, da bi vstopil konzul, — včasih se je tudi kateri prenaljil. Ko je po cerkvi šel, zadoní francoska republikanska himna. (Avstrijski konzulat pravico ima v „paradi“ v cerkev iti o Božiču in o Veliki noči.) Ko so se posedli, zabučé orglje na koru tako okroglo, kakor skoraj pri nas na kakem ženitvanju. Pogledam, kdo da tako hití, pa nisem videl družega, kakor da so orglje narejene l. 1884 v Bolonji itd. (Konec prih.)

Iz južne Afrike. Natal, iz Trapiške opatiije Mariannahill, 25. april 1887. —

Msr.! Te dni mi je prišlo v roke to-le pismo umorjenega o. Lah-a (pismo je bilo priloženo in utegnemo o priliki iz njega kaj povedati. Vr.) Mislim sem si, da je bolje, naj bode v Vaših rokah. Pismo razodeva njegovo vedno živo gorečnost v prid Bosne, za ktero je živel in umrl. Kmaló potem, na svojem popotvanju v Evropo, sem slišal, da je mertev. Kako žal mi je zanj. Rad bi ga bil pridobil za naš samostan, toda

Ne véim, če imate naš časnik, ali ne? (Dozdaj ne. Vr.) Naš misijon in naša hiša je od Boga očitno blagoslovljena. Nas je 117 redovnikov Trapistov, med temi 25 za kor, ter med temi 7 mašnikov.

Poldrugo leto je, kar imam tudi 36 sester redovnic, ki se imenujejo „rudeče sestre,“ ali misijonske sestre. Sadaj je zopet 12 kandidatinj in 6 postulantinj (nova-

kinj) na poti k nam. Oskerblijujem namreč, da prihajajo iz Evrope nemške in slovanske deklina, tudi celo vdove.... jih pa prvo izučim za redovni stan v novincijatu in potem jih pošljem v misijonske podružnice, katerih imamo zdaj tri; ena teh je 25 angleških milj daleč od nas.

Kafrov smo dozdej kerstili do 400, njih polovica se jih večkrat spoveduje, in njih 70 je posledujo, belo nedeljo prejelo prvo sv. obhajilo. Vsa južna Afrika stermi nad našimi tako naglimi vspehi, protestanški verski služabniki škripljejo. Mi sami živimo še v začasnih kočah, ker ni ne časa in ne denara, da bi pričeli prave samostanske stavbe, ker imamo opraviti z misijonskimi stavbami in šolstvom.

Že imamo tukaj čisto novo naglotiskarno, ki jo voda žene, po najnovejšem sestavu z raznimi dotičnimi stroji za tiskanje naših kaferskih novih slovstvenih izdelkov. Nam je odločeno vrvnati vse kaferske šolske bukve in sploh vstanoviti kafersko literaturo. Dogotavljen že imamo katekizem in molitvenik v kaferskem jeziku, štirje evangeliji, nova kaferska slovnica in besednjak, tudi spomenica do sv. Očeta za zlato mašo. Štiri redovnike imamo, ki gladko pridigajo in katekizujejo, po večkrat na dan. trije izmed so zmožni pisati bukve v kafersčini, oziroma predstavljati v kaferski jezik. Šolske bukve, zgodbe svetega pisma delamo s podobami, ker sami imamo fotografijo, cinkopis, ksilopisarno, kamnotisnico zraven novovstanovljene tipografije, s katero zamoremo tiskati latinske, nemške, gerške in hebrejske reči.

V šoli in na hrani imamo 70 černih kaferskih deklic, 50 černih kaferskih dečkov in 30 belih dečkov, ki imajo postelje, obleko in delavnico, da delajo. vse zavolj Boga — zastonj. Vsak dan imamo 350 ljudi pri mizi. Velikrat mi je tesno pri srcu, kader pogledam trumo ljudi, ktere mi je preživiti in oblačiti — in sam še nimam samostana; vender dozdej se je zmeraj še izhajalo.

Da bi ne imeli tako silnih denarnih stroškov, smo naredili mlin in žago. oljnotiskarnico (hidravliško), s ktere pomočjo iz zemeljskih pridelkov olje delamo; sadimo „arro-root“ in delamo iz njega nekako moko, to je nekaka tečna moka, dobra za otročjo hrano. Prisiljeni smo bili 16 angleških milj dolgo pot izsekati skoz naše zelo gorasto posestvo in do naših železniških postáj, pri čemur je bilo treba zidati 10 kamnitih mostov, narediti dva velika kamnita jezova za naši dve „turbini“ kot „motorja.“

Prebivavce, ki smo jih dobili v golo-divjaškem stanu, smo toliko oblekli, da na našem 12.000 oral velikem posestvu ni več neoblečenih ljudi. Veliko černcev se je pri nas izučilo rokodelstva, okoli 70 černih delavcev vsak dan podučujemo v kerščanskem nauku. K zunanjim gresta vsak dan 2 pridigarja, da po dvakrat na dan ljudém božjo besedo oznanujeta. Tako je tudi v podružnicah Natalskih mnogostransko že zelo drugač.

Drugoverci so nam prav prijazni in dobri, vlada (angleška) zelo naklonjena in res liberalna. Še veliko več bi zamogli storiti, ako bi imeli denara in delavnih móž. Vém, da dobra Kranjska dežela ima polno opraviti z Bosno, zato ne pošljem tje nobenega bratov zbirat, in zdaj imate tudi tam trapistovskih samostanov dosti, ki jih je treba popolniti (pomanjkanje duhovnov?). Ko bi pa vender gnalo kacega Kranjca k našemu misijonu v Afriko, ali ko bi blagovolil materielno nam kako pomoč skazati, denar in novakov vselej radi sprejmemo. Za našega znanega brata Caharija Vogt-a (menda kot posrednika) se dá vsak čas zvediti pri gosp. duhovnem svétniku Beckert-u v Würzburg-u na Bavarskem.

Rad bi bil na svojem zadnjem popotvanji obiskal tudi Kranjsko, toda čas mi ni dopustil. Le v naj večji naglici sem v poslednjem trenutku mogel zarad opravil še obiskati Hervaško in Bosno, kajti v 3 mescih sem moral prehoditi Španijo, Portugalsko, obiskati Lurd, Monte Cassino, Rim, Švico, Nemčijo, Belgijo, Holandijo, Avstrijo, in sem prišel na Francosko; vzél sem seboj 26 ljudi, zgoli novakov. Bila je nepretergana gonja z Londona, pa zopet v London. 1000 pozdravljanj vsim znancem!

Br. Franc, opat.

Sveti Alojzij.

Alojziju zapojmo čast
Iz čistih serc zdaj vsi;
Zapustil je bogastva slast,
Bogú se izroči!

Devištva zlo je ljubil cvet,
Z ljubezni do Bogá
Zapustil je ničevi svet,
V samoto se podá.

Da svečenik postal bi kdaj,
Po tem le hrepení;
Da vodi duše v sveti raj,
Alojzij si želí.

Mladenčem lép izgled je bil,
Ponižen, ves kroták;
Do vsih prijazen ves in mil,
Da ljubil ga je vsak.

Alojzij blagi, mladolét,
Ni mašnik še postal;
Je vdaril Bog hudobni svet,
In kugo mu poslal.

Alojzij gré k bolnikom zdaj,
Da jim hladí bolést;
Jim skerben, mili je strežaj,
Služabnik vsim je zvest.

Zdaj kužnim streže ves serčán,
Za blagor njih pregrét;
Pri tem postane sam bolan,
Je mlad zapustil svét. —

Alojzij sveti nas učí,
Kakó svét prazen je,
Da svetno blago le slepí,
Da svetno smét je vse.

Le čednost pravo srečo dá,
In varuje vsih zmot;
Le kdor bojí se res Bogá,
On hodi pravo pot.

Alojz'jev zgled budi naj nas
Za čistost in krepost;
Skerbeti le za večni kras —
Za srečno blaženost.

Alojzij je devištva cvet,
Le v Bogu mu je slast;
Zavergel zapeljivi svet,
Pridobil večno čast.

Razgled po svetu.

Avstrijansko. Brati je bilo une dni, kako site so vsaktere verste ljudi tistih pridobitev, ki jih je rodilo 48to leto. Mnogi, ki so takrat najbolj želeli tacih medenih dobrót nove svobode, sadaj najbolj tarnajo zoper nje. Taka je n. pr. tudi obertna svoboda, razdelivna svoboda, oderuška svoboda; z versko svobodo še judje — ali da po „renesanski slovenščini“ govorim, židje niso zadovoljni, ker kviri jim ujibovo judovsko vero in rodila jim je „antisemitizem“, razkačenje zoper jude. Ravno zato nekteri „mladojudje nočejo biti več judje, ampak nemci, slovani, romani, dostikrat po okoliščinah, kar bi več neslo. Taki-le je svét! Luciferju so v največi njegovi časti jeli rogié rasti; Adam in Eva tudi v raji nista bila zadovoljna: smemo li misliti, da prostomišljaki v Avstriji bodo, ako se le-tá tudi v pekel spremeni, kar oni serčno želé!

Oziroma na pridobitve nove ére ima med drugimi mesto Dunaj britke skušnje, kakor „Vaterland“ dokazuje. V tem mestu se je prav očitno pokazal gnjili sad judovsko-liberalnega gospodarstva. Od l. 1860 so zapeljani volivci volili take liberalne gospodarje, da je poprej bogati Dunaj silno obožal. Neprevidoma naglo se je zgubilo nekdanje bogastvo. davki ubozih prebivalcev pa so se silno povikšali. Prišli so na to: ali razbobnanje napovedati, ali pa preiskovati, če bi se ne dali še nekteri milijoni izžuliti iz množice stradajočih čevljarjev, krajačev ali družih malih trgovcev. In zakaj vse to? Dobro znano je k temu moralčno zlo, kakošne pedagoge n. pr. so tam gori iz „Reicha“ dobivali, kakošne učenike mladini dajali, kako še zdaj nastavljajo vedno več judov na naučne stolice. In zakaj se je to godilo? Iz naravnost neslsnega strahú pred „klerikalizmom“ in psevdolizmom“, pravi omenjeni dnevnik, ki še dalje popisuje, kam je večina dunajskega srenjskega sveta dognala Dunaj in njegovo prebivalstvo.

Nemško. Procesije S. Rešnjega Telesa so se valed pomirjenja med Cerkvijo in vlado zopet kazale v nekdanjem veličastvu. V Kolinu je terpel memohod čez tri četerti ure in vdeležili so obilno tudi rokodelci. Veliko redovnega osebstva je bilo pri procesiji; ob hišah so viséle prelepe zastave, in na mestni hiši pa je bilo to pot dvakrat toliko zastav, kakor drugekrati. Red izversten. — Enako naznanjajo iz Trevira.

V Belgiji je bilo pretekle tedne veliko kujanje delavcev, kar je po večem dokončano, ker so se izstradani zopet k delu povernili. Neki „anarhist“ (brezvladnik), ki ga je bila dobro vrejena flámiška stranka izmed sebe izbacnila. po imenu Defuisseaux (r. Defvisó), je bil zbudil vriš, dasiravno je bil genevsko-bruseljski véliki svét socijalistiške delavske stranke to odsvetoval. Ubogi zapeljani vallonski rudokopi pa morajo zdaj „ceho plačevati.“ Tudi to pot je en del časnistva veliko grešil, ker je kdo vé kaj vse naznanjal o vspehah anarhistiško-socijalistične zveze. Imenujejo pa sedanje potiše le primirje in mislijo pozneje zopet kdo vé kolik rohovž zbuditi! Véliki belgiški socijalist Caesar de Paepe je žugal z véliko kujavo na poštah, železnicah, telegrafih, pri mornarstvu... sploh, da bi povsod zastale vse kolesa. Misli se, da delavska osnova res na to gre, kakor tudi je vertoglava, in da se mora to v poštév vzeti. Angleški tako imenovani „charhisti“ so bili to dvakrat poskusili, da bi napravili svoj dan nekak „sveti mesec“, v katerem bi se vse delo ustavilo; pa opravili niso bili nič. Umni možje torej svetujejo, da naj se za delavce v Belgiji enkrat že kaj izdatnega storí, ter se

glavno gibanje v svojem viru zatrè. — Kaj je iz tega očitno?.. Vsega tega bi ne bilo treba. in bi tudi ne bilo, ako bi pri gospodih in pri delavcih gospodovala vera in katekizem. Gospodje bi delali z delavci kakor s svojimi brati in pomočniki. in delavci, spodobno plačevani, bi bili zadovoljni s svojo plačo.

Odkar v višjih krogih vera zginjuje, gre vse naskrižem; nevera se širi z višjih v nižje kroge in z nevero se širijo tudi prepiri in razpori. Gospodje naj bi v novih časih, ko se vse draží, tudi delavcem plačo zboljševali, in delavci bi ne delali hrupa, ako bi se deržali vérskih pravil. Kako častitljivo je učil sv. Janez K. gospode: „Kdor ima dve suknji, daj eno tistemu, ki je nima; in kdor ima jedí, naj ravno tako storí.“ To se pravi: Kdor je previden z blagom in s hrano, naj daje in pomaga tudi ubogim in lačnim od svojega premoženja. Če pa je Gospod brez vére, revežu ne bo dal suknje. ko bi jih tudi imel na stotine; in če révež ima v šnopsu svojo vero in mu suknjo, čevlje ali srajco daš, bo to pri prvem sosedu prodal za dva groša in solde v žganjarijo resel. Ne gospod in ne revež tedaj ne smeta biti brez vére; ker če té ni, gre vse naskrižem.

Francosko. Framasonaki in prekucijski Francozi so se predeznili nesramno klanje ljudstva l. 1789 s stoletnico obhajati l. 1889, in o tisti priliki napraviti veliko razstavo v Parizu. Pa ne le to. temveč vabijo k tej kervavi in ljudomorski stoletnici tudi monarhiške evropejske vlade! Tako ostudno zaničevanje si je pač Evropa zaslužila, ker se je laži-liberalizmu, judom in framasonom v žertvo dala! Hočejo mar „galantni gospodje“ kostí guilotiranih ljudskih kardél iz zemlje izkopati in novim jakobinarjem v veselje razpostaviti in k novemu klanju jih spodbosti?.. Pred nekaj leti je „novošegna olika“, ki je movstrovka v zlorabi cerkvenih beséd, priporočevala nekaki „katekizem za prešiče“; mogoče, da novi jakobinarji za stoletni klavški jubilej sestavijo tudi še „katekizem za mesarjenje ljudi!“ Ostudnost!

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

V splošnji namen so za mesec junij priporočene v molitev

kerščanske družine.

Posebni nameni za mesec rožnik (junij.)

25. S. *Adalbert*. Katoliška društva za bolj vspešno delo; veliko zapeljanih ameriškanskih izseljencev; bolniki, reveži.

26. S. *Vigilij*. Zatertje tajnih društev; da bi Bog odvernil šibo ognja, strele in povodnji; za poljski blagoslov.

27. S. *Ladislav*. Ogersko; razširjanje prave kerščanske svobode; vojaške zadeve; tovarne, da bi v njih vladal strah Božji.

28. S. *Irenej*. Povzdiga katol. misijonov na Kitajskem; več važnih zadev; neozdravljivi bolniki.

29. Ss. *Peter in Pavel*. Papež in škofje; za pravo navdušeno ljubezen do sv. Cerkve; za spravo med zagriženimi sovražniki.

30. S. *Paola spomin*. Molitveno apostoljstvo; vse doposlane in še ne uslišane zadeve; v juniju zamerli udje molitv. apostoljstva in bratovščine Serca Jezusovega; ravno tako udje, ki bodo umerli nasleduji mesec.

Molitve navadne.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Neki visokošolec za srečno zveršenje svojih študij. — Hči priporočuje mater v dušnih potrebah za pomoč. — Ponesrečen šolec za spreobrnjenje in da bi se kakega dela poprijel. — Prav živo priporočena neka nesrečna družina v razporu za pomoč najprej v dušnih in potem tudi v časnih rečéh. — Mož priporoča svojo bolno ženo v molitev za zdravje. Opravlja se med tem devetdnevnic na čast sv. Frančišku Ks. Ako bo prošnja uslišana, se bo zahvala razglasila po „Zg. Danici.“ — Da bi srečno mogli pridelke spraviti. — Obvarovanje pred hudo uro.

Zahvala in prošnja.

Na pripomoč N. lj. G. presv. Serca sem se zelo pozdravila; priporočam se pa še nadalje v molitev za popolno zdravje. Češena bodi Naša ljuba Gospa presv. Serca!

M. V.

Zahvale.

V smertni bolezní sem se priporočevala N. lj. G., ktera mi je res zopet pridobila ljubo zdravje, bodi Ji torej preserčna zahvala!

A. M.

Listek za raznoterosti.

V Ljubljani in po deželi so se procesije presv. Rešnjega Telesa nekaj v praznik sam in nekaj naslednjo nedeljo obhajale pri naj lepšem vremenu z velikimi slovesnostmi. Mora se tudi priznati, da obnašanje pri tej tako imenitni slovesnosti je bilo spodobno in spodbudno tudi še precej po mestih. Bog ohrani vérnim Slovencem zarad njih posebnega češčenja do naj lepši Skrivnosti njih polja in žetve, ki tako lepo kažejo, da bi človek kar sredi polja pokleknil, roke povzdignil, hvalil Boga in prosil: O Bog! usliši nas, blagoslovi in ohrani nam prelepe polja!

č. g. Fr. Lebar, proviz. pri sv. Vidu na Pohorji, postal je župnik ondi. —

Za zlato mašo Njih Svetosti Leona XIII so tudi Teržaško-Koparski milostni g. škof Janez Nepomuk dali na svetlo prav podučljiv pastirski list, kako smo vsi katoličani eno samo telo v Kristusu (Rim. 12, 15). Prih. več.

† V Mokronogu je po noči od 13. do 14. tega mesca nanagloma umerl ondotni č. g. župnik Anton Zorc. Bil je rojen v Žužemberku 11. maja 1834, posvečen l. 1859. Bog mu daj večni mir.

† V Zaplani je 16. t. m. umerl č. g. administrator Gabriel Weiss. R. I. P.

Iz Turina nam naznanja znani Don Bosko, da je 13. maja imel osebno zaslišanje pri sv. Očetu Leonu in da je za dobrotnike in njih družine sprosil poseben blagoslov od Njih Svetosti. Ob enem naznanja, da 24. tega mesca bodo njegovi mladenči (nabrani zapuščeni sirotki) z veliko slovesnostjo obhajali god sv. Janeza Kerstnika, svojega patrona. Tudi bodo ponižno pro-

sili Marijo Pomočnico, da bi njih dobrotnikom pridobila prav dražih milost za čas in za večnost.

Naše dijaštvo. Pretekli mesec majnik je hodilo v ljudsko kuhinjo 84 naših mladenčev. Izmed teh jih je dobivalo 9 hrano iz zapuščine ranjc. voznika Rozmana, 3 zastoj od vodstva; od družih 73 smo plačali za majnik 124 gld. 24 kr. Še družih 27 je dobivalo pomoč k hrani, k stanovanju, šolstvu, obleki itd. (med temi tudi kateri izmed prvo imenovanih), in za té je bilo stroškov okoli 60 gld. — tedaj v vsem čez 184 gld. Kaj bo zanaprej, bodi izročeno Božji previdnosti in našim prijateljem; za zdaj je nastopil „ramadáu“, kakor smo zadnjič omenili. Bog živi naše prijatelje in dobrotnike ubožne šolske mladine!

Duhovske spremembe.

V Lavantinski škofiji: Č. g. Franc Leber, doslej provizor pri sv. Vidu na Pohorji, postal je župnik ravno tam.

V Kerški škofiji: Čast. gosp. Lubej Jan. je dobil župnijo Šent-Tomaž pri Cilenbergu. Č. g. Atzlhuber Herman je postavljen za provizorja v Milstatu. — Duhovsko poskušnjo sta napravila čč. gg. Kindelman Franc in Krajner Jernej. — V stalni pokoj je šel č. g. Sumper Janez, župnik v Skoči dolu. — Umerli so čč. gg.: Sevšak Vinko, provizor; Dörer Mat., nadžupnik, in Hutar Jan. sen., župnik. R. I. P.!

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Čast. g. župn. Jož. Preša 3 gld. — Č. g. duh. pastir J. Dernovšek 1 gld. — Ana Jamnik 1 gld. — Čast. g. M. Barlič 3 gld. — Po preč. g. A. Urbasu: Neimenovan 2 gld.; zopet Neimen. 3 gld. — Neka hiša 30 kr.

Za sv. Detinstvo: Jožef Tavčar z Brezja 7 gld. — Po č. P. Jožefu šolarice iz Repenj (pri šolskih sestrah) 9 gld. — Domači nedeljski šolarji po č. P. Jožefu 11 gld.

Za Marijanišče: Č. g. Fr. Tavčar 4 gld. — Neimenovan (po gosp. Ž. B. za orglje) 5 gld. — Neimenovan dobrotnik 3 gld. — Preč. kanonik gosp. Martin Skubic 5 gld. — Č. g. Jožef Skubic 5 gld. — Blagorodni gosp. dr. Ernst pl. Lehmann 5 gld.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Neimenovan 2 gld.

Za Danski misijon: Č. g. J. Dernovšek 1 gld. — Poljski farmani so darovali 120 gld. — Radeški farmani pri Židanem mostu 6 gld. 17 kr. — Č. g. A. P. 2 gld. — Neimenovan po preč. g. župniku J. Rozmanu 10 gld. — Čast. gosp. M. Barlič 2 gld. — Po pošti Neimen. 10 gld. — Po č. P. Jožefu 6 gld.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Iz Peč 3 gld. 30 kr. — Lenka Babnik 50 kr. — Iz Špitaliča 34 gld. 61 kr. — Z Žužemberka 42 gld. — Po čč. gg. Uršularicah 20 gld. 83 kr. — Z Rovt 35 gld. — Iz Podzemlja 23 gld. — S Čermošnic 6 gld. — S Tunjic 18 gld. 50 kr. — S Trate 20 gld. 10 kr. — Urša Ferjan 1 gld. — Iz Sostrega 28 gld. 40 kr. — Z Vrema 6 gld. 42 kr. — Z Begunj na Gorenjskem 16 gld. — Z Bohinjske Bistrice 65 gld. — Z Goričan 31 gld. 30 kr. — Z Hotiča 7 gld. — Z Gorjan zopet 5 gld.